

Единъ отъ тѣхъ, още дѣте, са хвърли хленчешкомъ на краката на джелатытъ; други двадесетъ годишенъ са забрани отчаяно. Селимъ довърши погубваньето имъ.

Коркудъ си управляваше спокойно областта Саруханъ, но Селимъ го принуди да бѣга и да са скыта много врѣме въ планинитъ на Текке. Войскаритъ го намѣрихъ въ една пещера и го прѣдадохъ. Тамо го убихъ и той писа на брата си едно опростително писмо толкозъ нажалително щото Селимъ пролъ сълзы като го четеше.

Ахмедъ, прѣдводителъ на една войска отъ Персы и Туркмены, са ужтваше къмъ срѣдата на Анатолия; Селимъ съ Еничеритъ и Татаритъ нападнъ върху войскытъ му и ги распръснъ при Енишихръ. Единъ турменскы емиръ пороби Ахмеда и го заведе при Султана. Той умрѣ одушенъ и го заровихъ съ петимата му братовчедъ въ тюрбето на Мурада II, у Бруса.

Като са утвърди Селимъ чрѣзъ тѣзъ убійства на прѣстола европейскытъ и азіатскы силы проводихъ посланницытъ си за да му честитатъ въцаряваньето.

Само Персія не бѣше му честитила. Тѣзи причина, приложена още и на други, накара Селима да обяви война; а за да я направи неизбѣжна, той заповѣда да напишжтъ колкото шенти послѣдователи на Шейтанболи са намѣрватъ въ царството му и да ги погубижтъ. Повече отъ четиридесетъ тысящи шенти быдохъ петребени, но туй быде тѣй прѣкрыто подъ булото на благочестіето, щото турекытъ еписатели похваляватъ открито туй дѣло отъ вѣронсповѣденъ фанатизмъ.

Шахъ Исмайлъ, който царуваше по туй врѣме надъ Персія, бѣше владѣтель на една пространна Държава, на която разыванъето беспокоеше Османцытъ. Освѣнь туй той бѣше далъ здраво убѣжище и на Ахмедова сынъ. Заклаванъето на *Софытъ* направи священна тжъзъ война, и самей Мюфтийтъ я прогласи задължителна.

Посланъето, което бѣше проводилъ Селимъ Исмаилу, бѣше отъ най-обиднытъ. Персидскытъ царъ му отговори